

Høringssvar fra foreningen **Refugees Welcome**

vedr.:

Lovforslag i forbindelse med finansloven 2019 (L 140) (udlændingeloven og diverse andre love)

Høringsfrist 18.01.2019

Indledning

At lovforslaget allerede blev fremsat flere dage før høringsfristen udløb, viser desværre, at man ikke har i sinde at tage de relevante organisationers svar til efterretning. Men vi skriver nu alligevel.

Finanslovsaftalen mellem regeringen og Dansk Folkeparti er udtryk for et paradigmeskift i forhold til flygtninge. Fokus er vendt fra integration og langsigtede løsninger til midlertidighed og hjemrejse, og man vil for alvor vise, at flygtninge ikke er velkomne.

Vi mener, at hele dette skifte er ekstremt kontraproduktivt for både den enkelte flygtning og for det danske samfund. Det er urealistisk at forestille sig, at alle flygtninge kun skal være her i få år, eftersom historien viser, at de fleste alvorlige konflikter er meget langvarige, nogle op til 30 år. Desuden er det en realitet, at Danmark allerede er et multietnisk samfund, og at hele verden er mere i bevægelse end tidligere. I stedet for at arbejde for et utopisk, gammeldags billede af et homogent, stationært Danmark, bør man omstille samfundet til den nye virkelighed og få det bedste ud af den.

Lovforslagene er på mange områder også helt ulogiske. Integrationen går bedre end nogensinde, men man ønsker nu slet ikke at integrere længere. Man ønsker, at flygtninge kun skal være her i få år, men satser stadig hårdt på at de skal lære dansk og være selvforsørgende. Al erfaring og logik siger, at det tager et stykke tid at lære dansk og finde et job. Men aktiv deltagelse i samfundet vil ikke længere tælle med, når der skal inddrages. Man nedsætter ydelserne for børnefamilier, selvom en ny rapport fra statens eget Institut for Menneskerettigheder har påvist, at særligt børnefamilier lider store afsavn med de nuværende ydelser.

Økonomisk er den nye tankegang også uforståelig. Flygtninge er dyrest i de første år, hvor de skal have behandlet deres asylsag, have udredt helbredsproblemer, have vurderet kompetencer fra hjemlandet, lære dansk og have hjælp fra kommune og stat til jobtræning og etablering af et nyt hjem. Men allerede efter få år er mange i arbejde, og på længere sigt får mange en uddannelse, etablerer egen virksomhed og bidrager på mange måder til samfundet. Flygtninge har typisk også flere børn end danskere, og regnestykket er endnu tydeligere for børn: De koster mange penge mens de vokser op, men betaler tilbage som voksne i form af skat og andre bidrag.

For flygtninge er netop fremtidsudsigterne ekstremt vigtige. Når man allerede én gang har oplevet at få hele tilværelsen revet væk og skullet starte forfra et ukendt sted med traumatiske oplevelser bag sig, betyder sikkerhed, tryghed og planlægning uendeligt meget. Derfor er korte opholdstilladelser og en konstant trussel om at blive smidt ud igen det værste, man kan udsætte dem for, og en total mangel på respekt for mennesker, som allerede har været tæt på at miste livet flere gange inden de kom hertil. Mange vil gerne rejse tilbage og være med til at genopbygge deres hjemland – men de vil selv bestemme hvornår og hvordan. Flygtninge sender utroligt store beløb tilbage til deres hjemlande, og de mange diasporaforeninger yder en effektiv og direkte støtte til genopbygning og demokratisering. Men flygtninge, som afvises og sendes tilbage med tvang, ender ofte i teltlejre og på et eksistensminimum.

Opholdstilladelser ændres:

§7,1 og 7,2 og 8 får fremover ordlyden ”med henblik på midlertidigt ophold”

(træder i kraft: 1/3-19)

Så vidt vi forstår, er der mest tale om et signal, der skal sendes, og ingen reelle ændringer – udover de affødte virkninger mht. inddragelse. Der vil stadig være adgang til at søge om permanent ophold, hvis man har haft lovligt ophold i 8 år (i visse tilfælde 4 år) og opfylder de gældende kriterier.

Flygtninge med ophold efter §7,3, og §9b har i dag ikke gratis adgang til uddannelse, netop med henvisning til formuleringen ”med henblik på midlertidigt ophold”, men ministeren har i et §20-svar udtalt, at begrænsningen i adgang til uddannelse ikke kommer til at gælde for personer med §7,1, §7,2, §8,1 og §8,2. Vi går ud fra, at familiesammenførte til flygtninge ligeledes beholder den adgang til uddannelse, de har i dag.

I forlængelsessager vurderes der i forhold til den aktuelle praksis, hvilket vi forstår sådan, at alle dem, som i dag har ”med henblik på varigt ophold” stående i deres opholdskort, fremover vil få den nye formulering indsat.

RW er grundlæggende imod denne ændring og denne tankegang, af tre grunde (se også indledningen):

- 1) Gennemsnitligt har en flygtning beskyttelsesbehov i 17 år, ifølge UNHCR.
- 2) En flygtning har allerede fået revet sit liv op med rode én gang, er ofte psykisk sårbar og har et meget stort behov for tryghed og sikkerhed.
- 3) Effektiv integration er nærmest på forhånd umulig, når man kun har ophold 1 eller 2 år ad gangen og kan miste det når som helst – ethvert incitament til integration er dermed fjernet, til skade for både Danmark og flygtningen selv.

UNHCR bruger udtrykket ”durable solution” (holdbar løsning) om kvoteflygtninge, også kaldet ”resettlement refugees” (genbosætningsflygtninge). Det er korrekt, at en flygtning ikke har krav på beskyttelse, hvis der opstår en mere sikker situation i hjemlandet. Men samtidig giver det ikke mening, at staterne giver ophold i 1 år ad gangen, og konstant genovervejer risikoen i hjemlandet. Et godt eksempel er de 900 somaliere, som netop har fået inddraget deres ophold i Danmark. En del af dem havde i første omgang fået afslag, men fik så ophold pga. en dom ved EMRD. Nu, 5 år senere, skal de så sendes hjem – men det kan man ikke, da der ikke er en hjemsendelsesaftale med Somalia. Sikkerhedssituationen i Somalia skifter løbende, så om et år eller to vil de samme mennesker måske få asyl igen. Det bliver en dyr og umenneskelig karussel, hvis man indfører en sådan midlertidighed i asylsystemet.

Den konstante påmindelse om, at man kan miste sit ophold er desuden et vink om, at man grundlæggende er uønsket her i landet – og det er hverken sundt for integration eller psykisk velbefindende. For børn er det direkte ødelæggende at vokse op i et land, hvor man ikke er velkommen.

Når man samtidig lægger vægt på selvforsørgelse, bliver det helt paradoksalt – det tager typisk flere år at få et job, eftersom der kræves et vist niveau af dansk og opbygning af netværk og erfaringer. Hele modtagelsen af flygtninge bliver dermed udtryk for to modsatrettede bevægelser.

Mere fokus på inddragelse/nægtelse af forlængelse:

- **§26,1 og §19,7 vil ikke længere gælde for flygtninge og deres familie. Kun, hvis det med sikkerhed overtræder EMRK art 3 og art 8.**
- **Tilknytning til arbejdsmarked, deltagelse i foreningsliv og danskkundskaber vil blive tillagt mindst mulig betydning ved inddragelse.**
- **Børns selvstændige tilknytning vil som udgangspunkt kun gælde, når barnet er over 8 år.**

Dette er ret opsigtvækkende. Hvilket argument er der for, at der ikke skal tages samme hensyn til tilknytning, integration osv. for flygtninge som for andre indvandrere? Normalt stilles flygtninge endda mere fordelagtigt end migranter i international ret, fordi de ganske rigtigt anses for sårbare og ikke har forladt deres hjemland frivilligt, og derfor har et stort behov for at føle sig trygge i deres nye land, men i Danmark vil det blive omvendt. Det er et totalt opgør med tidligere dansk politik. Som flygtning kan man fx stadig søge om dansk statsborgerskab et år før andre indvandrere, tidligere fik man automatisk permanent ophold efter 7 år som flygtning, og der var en undtagelse omkring folkepension.

Med hensyn til personer, der har asyl efter §7,1 kræves der "fundamentale, stabile og varige forandringer i hjemlandet" for at inddrage beskyttelsen. For de to former for beskyttelsesstatus (7,2 og 7,3) stilles der ikke samme krav, og de kan således lettere inddrages – men sikkerhedssituationen i hjemlandet skal dog op på et vist niveau.

Det fremgår af lovforslaget, at hensynet til en persons tilknytning efter §26 kun gælder for personer med ophold "med henblik på varigt ophold". Men fremover vil denne formulering blive erstattet af formuleringen "med henblik på midlertidigt ophold" for alle flygtninge. Det anføres, at de almindelige hensyn i §26 slet ikke fremover vil blive inddraget, når det gælder flygtninge – man vil udelukkende vurdere, om en inddragelse er i strid med EMRK.

§26 er dog ellers baseret på hensyn, som Den Europæiske Menneskeretsdomstol har fastlagt gennem dens praksis. Men fremover vil man tillægge de nævnte faktorer "mindst mulig betydning", og kun hvis de "med sikkerhed" er i modstrid med EMRK (alder, helbred, familie, danskkundskaber, arbejdsmarked, opholdstid, tilknytning til hjemlandet) – dermed kommer man logisk tættere på en konfliktkurs med EMRD.

Ministeriet henviser til EMRDs praksis for udvisning af kriminelle udlændinge. Groft sagt kan man udlede fra den, at personer, som er kommet til landet som voksne og ikke selv har stiftet familie, kan udvises. Den lovlige opholdstid skal op omkring 15 år, før den i sig selv er afgørende (dog kortere, hvis man er kommet som barn). I dette lovforslag er der dog ikke tale om kriminelle, men om flygtninge.

Man må forudse, at en ganske stor mængde af velintegrerede flygtninge med mange års ophold nu kan udvises, hvis de ikke har fået søgt om permanent ophold i tide, eller ikke har kunnet leve op til enkelte af kravene for dette (som er blevet strammet voldsomt de senere år og nu er uopnåelige for mange). RW vil gerne advare mod de etiske, humanitære og samfundsmæssige hensyn her.

Tilknytning til arbejdsmarked, uddannelse i Danmark, deltagelse i foreningsliv og danskkundskaber vil fremover blive tillagt mindst mulig betydning ved inddragelse – hvilket incitament er der så overhovedet til integration?

Flygtningebørns selvstændige tilknytning skal fremover vurderes anderledes. Der henvises til dommen Salija mod Schweitz, hvor en 8-årig tilknytning ikke vurderedes at være tilstrækkelig. Derfor vil de danske myndigheder som udgangspunkt fremover sige, at børn under 8 ikke kan have tilstrækkelig selvstændig tilknytning til at forhindre en inddragelse.

Lovforslaget indeholder en negativ forskelsbehandling af flygtninge og flygtningebørn. At reducere flygtningebørns selvstændige tilknytning er problematisk, da man således stiller nogle børn dårligere end andre. Ministeriet er klar over, at dette kan være ulovligt, men løber risikoen. Det forsvares ved at flygtninge med midlertidig opholdstilladelse ikke kan have samme forventning om at blive her, som fx en ægtefællesammenført til en dansk statsborger. Omvendt kan man argumentere for, at flygtninge og deres børn har et endnu større behov for sikkerhed om deres fremtid end andre børn, og har som regel ingen eller meget svag tilknytning til deres hjemland.

Styrelsen meddeler i dag af egen drift forlængelse til personer med §7,3, hvis grundlaget fortsat er til stede, og dette vil fremover gælde for alle flygtninge og familiesammenførte til disse.

Denne ændring bifalder vi, da det udsætter mange flygtninge for stress, at de skal holde øje med datoen for forlængelse, og er i tvivl om hvad der kræves når man ansøger. Administrativt vil det også være lettere for styrelsen.

Formålsbestemmelsen i integrationsloven ændres: afsnittet om permanent ophold udgår.

De smukke ord om lovens formål bliver stående: integration, aktiv deltagelse på lige vilkår, selvforsørgelse, forståelse. Men de vil fremover være i direkte modstrid med de praktiske elementer af loven + de nye navne.

Ændring af navne:

"Erklæring om integration og aktivt medborgerskab i det danske samfund " ændres til "opholds- og selvforsørgelseserklæring".

"Integrationsprogram" ændres til "selvforsørgelses- og hjemrejseprogram eller introduktionsprogram".

"Integrationsydelse" ændres til: "selvforsørgelses- og hjemrejseydelse" og "overgangsydelse".

(træder i kraft 1/6-2019)

Formålet med denne dyre, besværlige og ret symbolske ændring til nogle ikke særligt mundrette navne, er udelukkende at sende et signal til flygtninge om at de er her midlertidigt. Efter vores mening et helt unødvendigt spild af skatte kroner, og som tidligere nævnt en direkte modarbejdelse af integration. Selve indholdet foreslås ikke ændret, hvilket understreger den symbolske karakter af navneændringen. Det nye forslag indeholder intet om, hvordan man evt. kunne give flygtninge nogle kompetencer, som de kunne bruge, hvis de skal sendes hjem (fx en uddannelse) – stadig kun fokus på at lære dansk og få et job. Opkvalificering o.l. nævnes kun under repatrieringsloven, og kun i form af et enkelt kursus på få uger.

Opdeling i fire grupper under integrationsloven: flygtninge, familiesammenførte til flygtninge, familiesammenførte til andre, og indvandrere.

Som nævnt herover (under inddragelse) har flygtninge traditionelt nydt nogle få privilegier i forhold til andre, pga. deres særlige udsathed og ufrivillige ophold udenfor hjemlandet. Dette vendes fremover på hovedet, hvilket vi som fortalere for flygtninge naturligvis er imod.

Repatriering:

Udvidet adgang til opkvalificering i forbindelse med repatriering

Vi støtter en udvidet brug af tilbud til flygtninge, som frivilligt overvejer at vende hjem. Et enkelt kursus af få ugers varighed, som det fremgår af lovforslaget, vil dog sjældent have nogen effekt. Man bør også inddrage uddannelse, opkvalificering og social støtte meget mere når det handler om afviste asylansøgere, hvor der er brug for mange flere positive incitamentter fremfor negative.

Øget adgang til repatriering med længere fortrydelsesfrist samt også til lande med væbnet konflikt
Udmærket forslag, selvom det nok mest er begrundet i ønsket om at slippe af med de pågældende.

Adgang til repatrieringsstøtte for danske statsborgere, hvis man giver afkald på sit danske statsborgerskab (v dobbelt statsborgerskab):

En ændring, som umiddelbart ligner en forbedring, men som reelt er endnu en besked til nye borgere om at de for altid vil være uvelkomne – selv når de har opnået så stærk en tilknytning, at de har fået dansk statsborgerskab, vil vi gerne betale dem for at rejse ud.

Kommunen skal inkludere oplysning om repatriering i beskæftigelsesindsatsen hvert år:

Den aktive indsats for flygtninge finder typisk sted i løbet af de første år. For de fleste mennesker, som netop har gået gennem den lange asylproces og har fået anerkendt et beskyttelsesbehov, vil det nok forekomme ret uforståeligt at skulle tale om repatriering og frivillig hjemrejse med deres jobkonsulenter. Mange vil nok opfatte det som en hån, eller som om kommunen ikke har forstået, at de er flygtninge. Det skal præsenteres meget præcist som et tilbud, og i praksis vil det mest være relevant at tale om det med flygtninge, som har været her i mange år, men som stadig er dårligt faldet til. Selvom tilbuddet i sig selv er positivt, kan man ikke undgå at se det som et ønske fra det danske samfunds side om at man er uønsket.

Ydelser nedsættes for forsørgere med 2.000 pr md. pr husstand, efter 3 års lovligt ophold.
(ikrafttrædelse bestemmes af ministeren)

Formål: At sikre, at det ikke skal være attraktivt at leve af offentlige ydelser. Det er i høj grad ikke attraktivt at leve af integrationsydelse i dag, hvilket efterlader én med et rådighedsbeløb på mindre end det halve af rådighedsbeløbet på kontanthjælp. En stor del af de omfattede børn lever allerede nu under fattigdomsgrænsen, og må ifølge IMRs rapport give afkald på basale ting som mad, transport, medicin og briller. En yderligere reduktion vil gøre børnene endnu fattigere.

I øvrigt er den gradvise optjening af børneydelsen helt ulogisk, da en nyankommen familie typisk har flere udgifter end en familie, som har været her i flere år. Og som nyankommen har man meget dårlige chancer for at få et job, hvorimod det bliver lettere efter nogle år. Hvis man ønsker en gradvis justering af beløbet, ville det give bedre mening at følge den svenske model, hvor man modtager fuld ydelse i starten men bliver gradvist sat ned på et lavere niveau efter en årrække – eftersom chancen for at finde et job stiger med tiden. At man netop skærer ned på ydelsen til forsørgere forekommer uforståeligt, da man på den måde rammer børnene. Forsørgere, navnlig enlige, har også sværere ved at finde job, fordi de skal hente og bringe børnene fra institution o.l. og har flere sygedage.

Boliganvisning: Fremover har kommunen kun pligt til at anvise midlertidig bolig, og ordene "snarest muligt" fjernes. Må ikke anvise i udsatte områder. Retten til permanent bolig udgår.

Billige boliger er et problem i mange kommuner, og for flygtninge er det største problem, at den lave ydelse til nyankomne er for lav til at overleve med en normal husleje. Dette problem er skabt af regeringen selv, og har bragt kommunerne i en svær situation, hvor de er nødt til at udbetale alle de tilskud, de kan, og må placere flygtninge på nedlagte hospitaler, skoler osv. gennem alt for lang tid. Lovforslaget cementerer blot disse uacceptable leveforhold yderligere og gør dem evige. Det er ikke en velfærdsstat som Danmark værdigt, at flygtninge skal bo en stor børnefamilie i ét værelse eller deles med mange andre om et badeværelse og et køkken (se eksempler i IMRs rapport om integrationsydelsen).

Den nye ghettoplan vil nedbringe antallet af billige boliger yderligere, og gøre det endnu sværere for kommunerne. I stedet burde staten give kommunerne bedre muligheder for at bygge nyt, restaurere og ombygge, således at behovet for mindre, billige boliger kunne opfyldes. Bestemmelsen om midlertidige boliger blev i sin tid vedtaget pga. den store mængde nye flygtninge i 2015 og 2016. Siden dengang har antallet af nye flygtninge været meget lavt – kommunerne modtager kun ganske få nu. Der er derfor ingen grund til at forringe boligforholdene yderligere.

Månedligt loft over familiesammenføringer til flygtninge i ekstraordinære situationer, medmindre dette med sikkerhed er i strid med Danmarks internationale forpligtelser (max 3-4 mdr udskydelse):

Et helt unødvendigt og selvmodsigende forslag, der fremstår som ren symbolpolitik. Hvis Danmark er forpligtet til at give familiesammenføring ifølge international ret, kan vi ikke henvise til et loft, så reelt er det bare en udskydelse. Et stort antal verserende sager giver i sig selv en ventetid – i 2015-2017 var ventetiden for nogle fx helt oppe på 2 år. Sagspukler er svære at undgå med svingende indrejsetal, men der er ingen grund til at indføre lofter. Tamilsagen handlede netop om en bevidst (ulovlig) udskydelse af familiesammenføringer, som personerne havde retskrav på.

I øvrigt et administrativt tungt lovforslag, som så mange andre af denne regerings – det ville være mere hensigtsmæssigt at forenkle sagsgangen end at indføre yderligere procedurer. Hvis udskydelsen kun handler om 3-4 måneder, og der inden da skal foretages en vurdering af internationale hensyn og skrives ud til den pågældende, kunne man lige så godt bare få afgjort sagen med det samme.

Valgret til kommunalvalg: hæves til 4 års lovligt ophold fra de nuværende 3 år.
(træder i kraft 1/1-20 – for valg der afholdes efter 3. tirsdag i nov. 2021)

Denne indskrænkning i demokratisk indflydelse kan ikke forklares ud fra andet end et ønske om at holde nye borgere udenfor. Og den bliver endnu mere trist sammenholdt med det faktum, at en stigende andel af befolkningen ikke har dansk statsborgerskab (se tal fra Institut for Menneskerettigheder). Mennesker, som har fast bopæl gennem flere år i landet bør have indflydelse i et demokratisk samfund, både i form af at kunne afgive stemme og at kunne opstille.

Skærpede straffe og etablering af nyt center på Lindholm:

- **Indkvartering på udrejsecenter Lindholm af afviste asylansøgere ved lovovertrædelse begået på eller i nærheden af et andet udrejsecenter**
- **Skærpet straf for overtrædelse af melde/opholdspligt, afskaffelse af afsoning med fodlænke.**
- **Varetægtsfængsling ved begrundet mistanke om gentagne overtrædelser af pålæg om meldepligt/opholdspligt for folk på Tålt Ophold og kriminelle udviste.**
- **Fængselsstraf 1-3 år for indrejse med indrejseforbud givet i forb. med straf på mindst 3 mdr ubetinget.**

Der er overhovedet ikke noget rationelt argument for at give meldepligt til mennesker på Tålt Ophold, eftersom de har statens ord for at det er farligt for dem at rejse tilbage – og slet ikke for at tvinge dem til at bo i en lejr, der indrettes som et fængsel. Almindelige udviste kriminelle kan man huse midlertidigt i åbne fængsler, hvor der er bedre forhold.

Kærshovedgård er i forvejen et helt uacceptabelt sted at bo i flere år, og burde nedlægges. Oprettelsen af et center på Lindholm savner fuldstændig en begrundelse. Kriminaliteten er ifølge det lokale politi ikke steget i området siden Kærshovedgård åbnede, bortset fra butikstyverier, hvilket er forventeligt med 200 mennesker uden indtægt. Lindholm vil være endnu dyrere og lægge endnu mere psykisk pres på disse mennesker – som har afsonet deres straf, og dermed ikke længere bør behandles som kriminelle.

Hvis man ønsker at holde øje med, hvor de befinder sig, vil en meget billigere, mere smidig og effektiv metode være elektronisk fodlænke (hvilket man tværtimod samtidig vil afskaffe for dømte, der afsoner i asylcenter), eller pligt til at foretage opkald fra et særligt fastnetnummer hver dag. At

pålægge almindelige, afviste asylansøgere, som begår særlige former for lovovertrædelse nær ved udrejsecentret en dobbelt straf i form af opholdspligt på Lindholm er helt ude af proportioner, og igen helt uden argumentation. En dansker, som har afsonet sin straf, bliver ikke pålagt yderligere restriktioner bagefter. Melde- og opholdspligten er meget vanskelig at opretholde pga. Kærshovedgårds isolerede beliggenhed, og adgangen til at få tilladelse til lovligt fravær er rigid og begrænset. Derfor er skærpelse af straffen til minimum 1 års fængsel for overtrædelse helt unødvendig og urimelig.

Varetægtsfængsling ved begrundet mistanke om gentagne overtrædelse af pålæg om meldepligt/opholdspligt for folk på Tålt Ophold og kriminelle udviste er mest en konsekvens af det skærpede straffniveau, se ovenfor, og burde derfor heller ikke være nødvendigt.

I dag straffes indrejse med indrejseforbud første gang normalt med 10 dages til 2 mdr fængsel. Gentagelse kan straffes med op til 4 mdr. Dette foreslås hævet til minimum 1 års fængsel første gang, gentagelse op til 3 år. 1 års fængsel gives normalt kun for ganske grove forbrydelser, hvorimod overtrædelse af et indrejseforbud ikke umiddelbart skader andre eller udgør en fare for nogen. Det er igen meget svært at se nødvendigheden og formålet med denne voldsomme skærpelse.

Med venlig hilsen

Refugees Welcome

c/o Trampolinhuset
Thoravej 7, 2400 Kbh NV
www.refugeeswelcome.dk
kontakt@refugeeswelcome.dk

